

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๕๘/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๒/๒๕๕๕

วันที่ ๒๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

เรื่อง นางสุมาลี เฟ็งชัย (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นางสุมาลี เฟ็งชัย (ผู้ร้อง) เริ่มรับราชการ เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๑๕ และเกษียณอายุราชการ ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ รวมอายุราชการ ๔๐ ปี ๘ เดือน แต่กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ นับอายุราชการให้ ๔๐ ปี ๗ เดือน ได้รับเงินเดือน เดือนสุดท้าย ๕๓,๐๘๐ บาท เมื่อนำมาคำนวณเงินบำนาญตามหลักเกณฑ์ของพระราชบัญญัติกองทุน บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้รับเงินบำนาญเดือนละ ๓๐,๕๐๐.๕๒ บาท แต่ในการคำนวณ เงินบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ นั้น ผู้ร้องจะได้รับเงินบำนาญ เดือนละ ๔๓,๕๒๖.๖๐ บาท ซึ่งผู้ร้องเห็นว่า การคิดเงินบำนาญตามพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น ไม่เป็นธรรมและมีความแตกต่างกันอย่างมากกับการได้รับเงินบำนาญของผู้ที่ ไม่ได้เป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ผู้ร้องมีความประสงค์ที่จะลาออกจากกองทุนบำเหน็จ บำนาญข้าราชการ เพื่อกลับไปใช้สิทธิการได้รับเงินบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ แต่ไม่อาจกระทำได้ เนื่องจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ได้แจ้งว่าไม่สามารถให้ผู้ร้อง ลาออกจากความเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ผู้ร้องจึงถูกจำกัดสิทธิ อันพึงได้รับเงินบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ในส่วนที่ไม่ได้ให้สิทธิแก่ข้าราชการที่เป็นสมาชิกลาออกจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ผู้ร้องกลับไปรับบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ รวมทั้งให้ได้รับเงินสมทบที่ส่งให้แก่กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการคืน

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๖ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้ นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีตามคำร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ นั้น แม้ผู้ร้องจะไม่ได้ระบุ

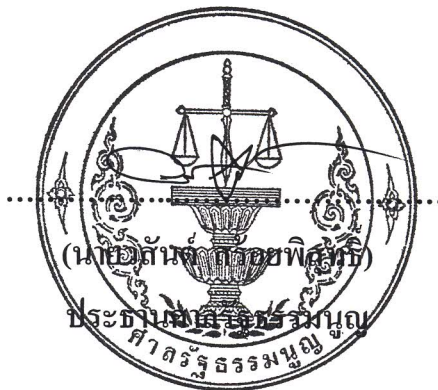

- ๓ -

มาตราของบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวและมาตราของรัฐธรรมนูญที่เป็นเหตุแห่งการยื่นคำร้องก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาเนื้อหาและข้อความในคำร้องแล้ว เป็นกรณีที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ หรือไม่ แต่อย่างไรก็ดี แม้ผู้ร้องจะได้รับความเสียหายจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายมาตราดังกล่าวก็ตาม แต่ผู้ร้องยังมิได้ใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๓ วรรคหนึ่ง (๒) คำร้องของผู้ร้องในส่วนนี้จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคสอง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

สำหรับกรณีตามคำร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ผู้ร้องกลับไปรับบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ได้รับเงินสมทบที่ส่งให้กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการคืนนั้น เป็นกรณีที่ผู้ร้องมิได้ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ คำร้องของผู้ร้องในส่วนนี้จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๕๘/๒๕๕๕)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนรกิจ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไช้มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ